

O Jahňadke a Brezíkovi

Kedysi dávno Brezík zasadil brezové semienko, z ktorého mu vyrástla briezka. Mal ju veľmi rád, a preto sa o ňu staral najlepšie, ako vedel. Stále premýšľal, ako by ju skrášlil a vylepšil.

Brezík bol štíhly vysoký škriatok, ktorý býval v korune brezy. Mal krátke čierne vlásy, veľké tmavé očká, malý špicatý noštek a pekné červené ústočka.

Väčšinu času trávil so svojou brezou. Rád sa s ňou rozprával. Brezík zo všetkého najradšej vykladal breze svoje vymyslené príbehy. Brezička si oblúbila škriatkovo rozprávanie a vždy ho pozorne počúvala. V poslednom čase však rozprával jeden smutný príbeh za druhým. Čoraz častejšie Brezík spomínal osamelých škriatkov, ktorí by radi spoznali niekoho, o koho by sa mohli starať a koho by mohli mať radi. Breza si uvedomila, že škriatok vo svojich príbehoch rozpráva o vlastnom živote. Došlo jej, že škriatka trápi samota. Bolo jej to ľúto.

„Musím s tým niečo urobiť,“ rozhodla sa breza jedného dňa. „Nemôžem to nechať len tak, veď sa mi Brezík utrápi...“ povzdychla si.

Dlho premýšľala, čo urobiť a ako Brezíkovi pomôcť. Nakoniec na to prišla. Nad brezou každý deň prelietaval poštový holub Poštárik. *Určite tadiaľto poletí aj dnes,*

pomyslela si briezka. Chvíľku počkám a poprosím ho o pomoc.

„Dnes to Poštárikovi trvá nejako dlho!“ Zrazu ho konečne zazrela. „Poštárik, Poštárik, zastav sa u mňa!“ zakričala naňho.

Poštárik zletel na spodnú vetvičku a čakal, čo mu briezka povie. Pošepkala mu svoju prosbu: „Poštárik, zalet', prosím, do susedného lesa k mojej sesternici briezke. Býva u nej krásna stromová víla Jahňadka. Popros ju, aby k nám prišla na návštevu.“

Poštárik slúbil, že sa hneď vydá za brezou a Jahňadkou. Vzlietol do výšky a rýchlo letel odovzdať odkaz.

V susednom lese Jahňadka často tancovala pri svojej brezičke v dlhých bielych šatách a bielych črievičkách. Bola to krásna vysoká víla s dlhými vláskami, ktoré si zopínala sponkou z jahniad. Mala zelené očka, dlhé mihalnice, špicatý noštek a malé ústočka.

Keď k nej Poštárik priletel, práve si spievala a tancovala. „Ahoj, Jahňadka,“ pozdravil ju.

„Ahoj,“ zaspievala Jahňadka. „Čo ťa ku mne privádza, Poštárik?“ vyzvedala.

„Poslala ma brezička zo susedného lesa,“ odvetil jej Poštárik. „Chcela by ťa vidieť, Jahňadka,“ dodal.

„Rada k nej pôjdem na návštevu,“ potešila sa Jahňadka a milo sa usmiala na Poštárika.

„Vieš čo, Jahňadka? Vyskoč mi na chrbát a vezmem ťa za brezičkou. Budeš tam raz-dva,“ ponúkol sa Poštárik.

Keď mu Jahňadka vysadla na chrbát, vzniesli sa k oblohe. Po chvíli Poštárik s Jahňadkou na chrbte doleteli k briezke, ktorá ich už netrpezlivo očakávala. Zleteli k brezičke, Jahňadka sa poďakovala za odvoz, zoskočila na vetvičku a pozdravila strom.

Breza privítala Jahňadku a hneď jej povedala o svojom smutnom škriatkovi. Jahňadka bola zvedavá na Brezíka a tešila sa naňho. „Kde je?“ spýtala sa a pohľadom nedočkavo pátrala po škriatkovi.

„Býva v mojej korune. Sedí tam smutný a osamelý. Myslím, že sa veľmi poteší, keď za ním zájdeš,“ tajomne pošepkala brezička Jahňadke do uška.

Jahňadka neváhala. Vyliezla po kmeni až do koruny stromu a zaklopala na brezové dvierka.

Brezík zvedavo otvoril dvere. Vyvalil na Jahňadku oči, lebo vôbec netušil, kde sa na jeho strome vzala taká prekrásna víla.

„Kto... kto ste?“ zakoktala Brezík a trochu sa aj začervenal.

„Som víla Jahňadka,“ odpovedala mu a žiarivo sa naňho usmiala. „Ahoj, prišla som na návštevu.“

„Och, prepáč. Od toľkého prekvapenia som ťa zabudol pozdraviť,“ ospravedlnil sa za svoju nezdvorilosť škriatok. „Veľmi ma teší.“

Chvíľu len tak postávali a hľadeli jeden na druhého. Jahňadka bola veľmi krásna víla a Brezík sa na ňu nevedel vynadávať. Aj Brezík sa Jahňadke veľmi páčil.

Prvá sa spamätala Jahňadka: „Brezík, čo keby sme sa išli prejsť?“

Brezíkovi sa nápad zapáčil a hneď sa vydali na prechádzku. Cestou sa rozprávali, smiali, spievali a bolo im spolu krásne. Prešli sa po celom lese. Stretli srnčeka s rodinou, jeleňa s krásnou laňou, lasičku, kunu, líšku, slimáka a veľa ďalších milých zvieratiek. Všetkých pekne pozdravili, porozprávali sa s nimi a išli ďalej. Nakoniec dorazili až do susedného lesa k Jahňadkinej briezke.